

THOMAS HARRIS

C A R I
M Ø R A

Traducere din limba engleză și note
GABRIEL STOIAN

CAPITOLUL UNU

Doi bărbați discutând la miez de noapte. Se află la 1 664 de kilometri depărtare unul de celălalt. Jumătate din fața fiecăruia este luminată de ecranul telefonului mobil. Sunt două jumătăți de chip care discută pe întuneric.

– Pot să ajung la casa în care spui că este. Povestește-mi restul, Jesús.

Răspunsul se aude slab printre părăituri parazitare.

– Mi-ai plătit un sfert din cât mi-ai promis. *Puf-puf.* Trimite-mi restul de bani. Trimite-mi-i!

Puf-puf.

– Jesús, dacă aflu ce vreau să aflu fără ajutorul tău, n-o să capeți niciodată nimic de la mine.

– Asta e mai adevărat decât îți dai seama. E cel mai adevărat lucru pe care l-ai rostit în viața ta. *Puf-puf.* Ce vrei tu să te cincizeci de kilograme de Semtex¹... dacă îl găsești fără ajutorul meu, o să ajungi praf și pulbere pe Lună.

– Jesús, brațul meu e lung.

¹ Explosiv plastic, folosit pentru demolări și anumite aplicații militare

- N-o să mă ajungă tocmai de pe Lună, Hans-Pedro.

- Mă cheamă Hans-Peter, și știi asta.

- Ți-ai pune mâna pe cocoșel¹ dacă ai avea brațul îndeajuns de lung? Asta voiai să spui? N-am nevoie de informații personale de la tine. Hai să nu mai pierdem vremea. Trimite-mi banii.

Legătura se întrerupe. Ambii bărbați rămân cu privirile îndreptate spre beznă.

Hans-Peter Schneider stă pe patul de la bordul vasului său lung, vopsit în negru, în largul coastei insulei Key Largo. Ascultă o femeie care suspină în cabina de la pupa. Imită suspinele ei. Se pricepe să imite. Din gura lui se audă vocea mamei lui, care strigă numele femeii care plângă:

- Karla. Karla. De ce plângi, copila mea dulce? A fost doar un vis.

În întuneric, disperată, femeia este păcălită o clipă, apoi reîncepe să plângă amarnic cu lacrimi.

Sunetul scos de o femeie care plângă este muzică pentru Hans-Peter; asta îl alină, astfel că adoarme la loc.

*

În Barranquilla, Columbia, Jesús Villarreal îngăduie șuieratului aparatului de respirat să îl calmeze. Inspira oxigen prin mască. În întunericul obișnuit al rezervei aude un om care cere ajutorul Domnului, strigând:

- Jesús!

¹ Joc de cuvinte intraductibil, *peter* însemnând și cocoșel, organ sexual masculin

Jesús Villarreal șoptește spre beznă:

- Sper că Dumnezeu o să te audă la fel de bine ca mine, amice. Dar am îndoiei.

Jesús Villarreal solicită informații prin telefonul lui pe cartelă și obține numărul unui studio de dans din Barranquilla. Își scoate masca de oxigen pentru a putea vorbi.

- Nu, nu mă interesează să învăț să dansez, spune el în telefon. Vreau să discut cu Don Ernesto. Sigur îl cunoști. Menționează numele meu și o să înțeleagă.

Puf-puf.

CAPITOLUL DOI

Ambarcațiunea lui Hans-Peter Schneider alunecă foarte lent prin dreptul casei masive din Golful Biscayne, iar apa clipocește de-a lungul cocii ei.

Folosind un binoclu, Hans-Peter o urmărește pe Cari Mora, în vîrstă de douăzeci și cinci de ani, cum se întinde pe terasă în pantaloni de pijama și un top, în primele raze de soare ale dimineții.

– Dumnezeule! face el.

Dinții canini ai lui Hans-Peter sunt cam lungi, și au în ei inserții de argint care se văd când zâmbește.

E înalt și are pielea deschisă la culoare, fără pic de păr. Cum genele îi lipsesc, pleoapele îi ating lentilele binoculu lui, lăsând urme de grăsimi. Șterge ocularele cu o batistă din pânză moale.

Felix, agentul casei, stă în spatele lui pe ambarcațiune.

– Ea este. Îngrijitoarea, spune Felix. Cunoaște casa mai bine decât oricine și poate rezolva lucrurile. Află totul despre casă de la ea și apoi o să-o dă afară pe isteața asta,

înainte să apuce vadă ceva ce nu trebuie să vadă. Te-ar putea ajuta să economisești ceva timp.

– Timp, a spus Hans-Peter. Timpul. Cât mai e valabilă autorizația?

– Tipul care a închiriat casa filmează acum reclame. Permisul lui mai e valabil încă două săptămâni.

– Felix, aş vrea să-mi dai o cheie pentru casa aceea, spune Hans-Peter cu accent german. Vreau cheia chiar astăzi.

– Dacă intri acolo și se întâmplă ceva, după ce ai folosit cheia mea, vor ști că eu am fost implicat. La fel ca O.J.¹ – dacă folosești cheia mea, se va afla că e vorba de mine. Felix râde singur. Ascultă-mă, te rog, o să mă duc chiar azi la cel care a închiriat casa și-o să-i cer să o scoată din nou la vânzare. Trebuie să o vezi la lumina zilei, cu martori. Trebuie să știi că e ca dracu' acolo. Am trecut prin patru îngrijitoare până să ajung la asta. Este singura care nu se teme de ce-i acolo.

– Felix, du-te la cel care a dat casa cu chirie. Oferă-i bani. Cel mult zece mii de dolari. Dar acum dă-mi o cheie, altfel te arunc din barcă în cinci minute.

– Dacă îi faci vreun rău, muierea aia nu te poate ajuta, spune Felix. Acolo doarme. E obligată de asigurarea contra incendiilor. În timpul zilei lucrează câteodată în alte locuri. Așteaptă și du-te acolo ziua.

– Mă duc doar să arunc o privire. Nici nu-și va da seama că am pătruns în casă.

¹ Aluzie la cazul O.J. Simpson, renumit baschetbalist american, care a fost acuzat că și-a ucis fosta soție și a fost achitat după un îndelungat proces

Hans-Peter o examinează pe Cari prin binoclu. Stă pe vârfurile picioarelor și umple un dispozitiv cu hrană pentru păsări. Ar fi păcat să o lichideze. Cu cicatricele ei interesante, ar putea căpăta o groază de bani pe ea. Probabil o sută de mii de dolari – adică 35 433 184 de ouguya în Mauritania –, de la Clubul Acroto Grotto Sump din Nouakchott. Dar astă doar cât timp are toate membrele și nu are tatuaje. Dacă un cumpărător ar cere anumite modificări, având în vedere munca depusă, suma ar fi mult mai mare. O sută cincizeci de mii de dolari. Mărunțiș! În casa aceea se aflau între douăzeci și cinci și treizeci de milioane de dolari.

În arbustul de frangipani¹ aflat alături de terasă, o pasăre-pisică² a scos un cântec pe care îl învățase în Pădurea Norilor din Columbia, după care îl adusese în nord, la Miami Beach.

Cari Mora a recunoscut chemarea specifică unei păsări ce se numea solitar andin³ și trăia la două mii patru sute de kilometri depărtare de acel loc. Pasărea-pisică a cântat cu mare entuziasm. Cari a zâmbit și s-a oprit pentru a asculta încă o dată cântecul pe care îl știa din copilărie. A scos un

¹ Arbust numit și plumeria, cu flori foarte frumos mirosoitoare, folosite pentru realizarea de parfumuri scumpe

² Catbird este o denumire comună pentru mai multe specii de păsări cântătoare, din genuri diferite, care au în comun faptul că emit sunete asemănătoare mieunatului unei pisici.

³ Nume științific: *Myadestes ralloides*, specie de pasăre cântătoare din aceeași familie cu sturzul, răspândită în Bolivia, Columbia, Ecuador, Peru și Venezuela

fluierat către pasăre. Pasărea a răspuns cu un fluierat. Cari a intrat în casă.

Aflat pe ambarcațiune, Hans-Peter a întins mâna pentru a primi cheia. Felix i-a pus-o în palmă fără să îl atingă.

– Ușile au alarme, a precizat Felix. Însă ușa de la solar e defectă până când vom furniza câteva componente. Se află în partea sudică a casei. N-ai niște șperacle? Pentru numele lui Dumnezeu, zgârie puțin cățeii înainte de a folosi cheia, și lasă un șperaclu pe trepte, pentru orice eventualitate.

– O să fac asta pentru tine, a spus Hans-Peter.

– Nu e o idee bună, a spus Felix. Dacă faci praf fata, pierzi tot ce știe.

*

Ajuns la automobilul lui de lângă portul de agrement, Felix ridică covorașul din portbagaj și telefonul de rezervă alături de cric și de alte scule. Formează numărul unei săli de dans din Barranquilla, Columbia.

– Nu, *señor*, rostește în telefon șoptind, deși se află în aer liber. L-am amânat cu permisul cât de mult am putut. Are un avocat pentru asemenea lucruri – o să mă găsească el. Va avea casa. Astă-i tot. Nu știe mai multe decât noi... Da, am primit suma. Vă mulțumesc, *señor*, nu vă voi dezamăgi.

CAPITOLUL TREI

Cari Mora avea diverse slujbe peste zi. Cea care îi plăcea cel mai mult era la Centrul pentru Păsări Marine Pelican Harbor, unde veterinarii și voluntarii ajutau păsări și animale mici să se refacă. Ea se ocupa de sala de tratamente și steriliza instrumentele la încheierea zilei de muncă. Câteodată, cu ajutorul verișoarei ei, asigura hrana pentru excursiile cu vaporul pe care le organiza centrul.

Cari ajungea întotdeauna devreme pentru a avea ocazia de a lucra cu animalele. Centrul îi punea la dispoziție mănuși de unică folosință, iar ei îi plăcea să le poarte, deoarece o făceau să se simtă parte din personalul medical.

Veterinarii se deprinseră să aibă incredere în ea, pentru că era pricepută și atentă cu păsările, iar în acea zi, sub privirea doctorului Blanco, Cari cususe punga de sub ciocul unui pelican alb, rănit de un cârlig de pescuit. Aceasta fusese o operațiune delicată, căci trebuia făcută pe mai multe straturi cusute separat, în vreme ce pasarea era anesteziată cu gaz.

Era o activitate captivantă, pașnică. Foarte diferită de experiențele din copilăria ei, când închidea rănile soldaților pe câmpul de luptă cu suturi cu fixare rapidă sau cu un garou, sau cu un poncho, pentru a acoperi o rană adâncă la piept, ori apăsând cu mâna în timp ce desfăcea cu dinții un bandaj de compresie.

La sfârșitul zilei, pelicanul se trezea treptat din anestezie într-o cușcă, iar doctorul Blanco și ceilalți plecaseeră la casele lor.

Cari a scos din congelator un şobolan pentru a se dezgheţa cât timp ea făcea ordine în sala de tratamente și schimba apa din volierele de afară și din îngădărituri.

După ce a terminat de făcut curățenie și a sterilizat instrumentarul medical, Cari a desfăcut o colă cu tamarind și a plecat cu şobolanul decongelat spre volierele și țarcurile acoperite cu plasă din sârmă.

Bufnița-tigru¹ stătea cocoțată pe o stinghie în colțul îndepărtat al unei voliere. Cari a băgat şobolanul printr-un ochi al plasei, așezându-l pe un raft îngust. A închis ochii și a încercat să audă bufnița venind în zbor înainte ca șu-voiul de aer stârnit de aripile ei să o măture. Pasarea masivă nu ateriza niciodată, ci însfăcă hrana cu ghearele în formă de X de la un picior, după care se întorcea tăcută pe stinghia ei, unde deschidea ciocul larg, își dilata gâtlejul într-un mod incredibil și înghițea şobolanul dintr-o singură îmbucătură.

¹ *Bubo virginianus*, denumită în engleză și *tiger owl*, bufniță-tigru, este o specie de bufniță sau buhă mare, nativă în cele două Americi.

Marea bufniță era locatar permanent la Centrul pentru Păsări Marine. Nu putea fi eliberată, încrucișând își pierduse un ochi într-un accident în care se lovise de un cablu de înaltă tensiune și nu era capabilă să vâneze, însă zbură foarte bine. Bufnița era o vizitatoare apreciată la școlile din oraș, unde se bucura de examinarea atentă a sute de școlari, iar câteodată închidea unicul ochi uriaș și moțăia în timpul prelegerilor despre natură.

Cari s-a așezat pe o găleată pusă cu fundul în sus și s-a rezemnat de gardul din plasă, sub privirea pătrunzătoare a corbului de mare cu picioare albastre, care se însănătoșea după ce căptăse o tăietură între gheare. Cari închisese rana cu o sutură-scripete pe care o învățase de la veterinar, frumos executată.

În portul de agrement din apropiere, bărcile începeau să se lumineze, iar perechi relaxate gâteau în bucătăriile de sub punte.

Caridad Mora, copil al războiului, voia să devină medic veterinar. Locuia în Statele Unite de nouă ani, în baza unui nesigur Statut de Protecție Temporară, care putea fi anulat de autorități dintr-o toană în orice moment, având în vedere atmosfera ostilă față de imigranți.

În anii de dinainte de campania anti-imigrare obținuse echivalarea diplomei de absolvire a studiilor liceale. Cu discreție, obținuse și o licență de asistentă medicală la domiciliu, cu ajutorul unui curs intens, de șase săptămâni, și al experienței ei considerabile de viață. Însă pentru a-și continua studiile trebuia să prezinte documente

mai serioase decât cele pe care le avea. *Migra*¹ – ICE² – veghează neîncetat.

În crepuscul tropical de scurtă durată, luă autobuzul pentru a se întoarce la casa mare din golf. Era aproape întuneric când ajunse acolo, iar palmierii se profilau negri în ultimele raze de lumină.

A rămas câțiva timp lângă apă. În acea seară vântul bătea dinspre golf, încărcat de fantome – tineri și tinere și copii care trăiseră sau muriseră în brațele ei în timp ce se străduia să le închidă rânile, se zbătuseră să respire și rămăseseră în viață, ori, cu un spasm, deveniseră inertii.

În alte seri, vântul o atingea ușor ca amintirea unui sărut, a unor gene care îi mângâiau fața, o răsuflare caldă pe gât.

De fiecare dată altfel, vântul bătea întotdeauna.

A rămas afară și a ascultat orăcăitul broaștelor, iar lotușii din iaz, amintind de niște ochi, o urmăreau. S-a uitat spre gaura de intrare într-o căsuță pe care o făcuse dintr-o ladă de lemn pentru o bufniță. Dar în dreptul intrării nu a apărut niciun cap de pasăre ca o față umană. Broaștele de copac orăcăiau slab și subțire.

A fluierat cântecul solitarului andin. Nu i-a răspuns nicio pasăre. S-a simțit oarecum abandonată când a intrat în casă la ora apăsătoare a zilei când trebuia să mănânce în solitudine.

¹ *Migra* (lb. sp.) – poliția imigrărilor

² Immigration and Customs Enforcement – instituție din cadrul Departamentului pentru Securitatea Internă care se ocupă de aplicarea legii privind imigrarea și regimul vamal